

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις 15 Μαρτίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 11

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Ἀνδρῆκος·
τώρα τῇ Ροζαλίᾳ τὴν ἀκοῦνε σάν καὶ
μένα· ξέχωρα μόνον ἀπὸ τὸν Κεμπάν,
πού τὴν κουτουλίζει . . . μὰ ξεύρετε
γιατί; γιατί τὸν φοβάται καὶ φεύγει.

— Λοιπὸν σύμφωνοι, εἶπεν ὁ Τζανῆς.
Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος. Πηγαίνω νὰ
προετοιμάσω τὴν μητέρα σου γιὰ τὴν
εἰδησίαν . . . Σε περιμένω, παιδί μου.

Ὅταν ἐγύρισεν εἰς τὴν καλυ-
βην, ὁ Ἀνδρῆκος εὗρε τὴν μητέρα
του νὰ κλαίῃ. Ἡ δυστυχισμένη
γυναῖκα ἀνεγνώριζεν ὅτι ὁ Τζα-
νῆς καὶ ὁ υἱὸς τῆς εἶχαν δι-
καιον, ἀλλ' ἡ μητρικὴ τῆς καρ-
διά δὲν ἐπονοῦσε διὰ τοῦτο ὀλι-
γώτερον.

Ἐπειτα, ἡ ἀπουσία τοῦ Ἀν-
δρῆκου θὰ ἦτο μακρά. Ὁ Τζα-
νῆς, ὁ ὁποῖος θὰ τὸν ἔπερνε φυ-
σικὰ μαζί του, θὰ ἔφευγε μὲ τὸν
Ζά ν - Μ π ά ρ τ (*), μέγα κα-
ράδι τρικάρτον, ἀνῆκον εἰς
τὴν λεγομένην Ἑθνικὴν Ἑται-
ριαν. Οἱ διευθυνταὶ τῆς σπου-
δαίας αὐτῆς Ἑταιρίας κατεγί-
νοντο τότε νὰ ἐγκαταστήσουν ἀν-
ταποκριτὰς καὶ πράκτορας εἰς
τοὺς κυριωτέρους ἐμπορικὺς λι-
μένας τοῦ Ἑξωτερικοῦ, καὶ νὰ
ἐκμεταλλευσθῶν τὰ προϊόντα τῶν
διαφόρων χωρῶν, μὲ τὰς ὁποίας
εὐρίσκοντο ἤδη εἰς σχέσεις, ἢ καὶ
ἄλλων ἀκόμῃ, ὅπου θὰ ἔκριναν
ἐπικερδὲς νὰ στείλουν πλοῖα.

Δύο ἀνώτεροι ὑπὲρ ἡλίκοι τῆς
Ἑταιρίας θὰ ἐπεβιβάζοντο δ' αὖ-
τεῦτο εἰς τὸν Ζά ν - Μ π ά ρ τ,
τοῦ ὁποίου ὁ πλοίαρχος εἶχε
διαταχῇ νὰ συμμορφώνεται μὲ
τὰς ὁδηγίας των. Κ' ἐπειδὴ ἐ-
λογάριαζαν νὰ σταματήσουν ἀρ-

κετὸν καιρὸν εἰς μερικὰς χώρας, τὸ τα-
ξιίδι των δὲν εἶχεν ὀρισμένην διάρ-
κειαν. Ὑπέθεταν ὅπως δὴ ποτε ὅτι θὰ διαρ-
κοῦσε δύο ἢ τρία χρόνια τ' ὀλιγώτερον,
ἀλλ' ὁ φρόνιμος Τζανῆς δὲν το ὠμολό-
γησεν ἀμέσως εἰς τὴν δυστυχῇ Μαρι-
άνναν.

Ἐνεκα τῆς σπουδαίας ἀποστολῆς τῶν
δύο αὐτῶν ὑπαλλήλων, τοὺς εἶχαν δώ-
σῃ τὸ καλλίτερον καὶ γρηγορώτερον
πλοῖον τῆς Ἑταιρίας, μὲ τὸν ἰκανώτε-
ρον πλοίαρχον καὶ μὲ τὸ ἐκλεκτότερον
πλήρωμα. Δι' αὐτὸ μὲ πολὺ μεγάλην

δυσκολίαν κατῶρθωσεν ὁ Τζανῆς νὰ
πάρῃ ἀπὸ τὸν κ. Ταγκύ, — τὸν πλοί-
αρχον τοῦ Ζά ν - Μ π ά ρ τ, μὲ τὸν
ὁποῖον ἐταξίδευεν ἕξ ἡ χρόνια τώρα.
καὶ ὁ ὁποῖος ἐξετίμα πολὺ τὸν ἄξιον
ναύτην, — τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ ἐδέχε-
το καὶ τὸν μικρὸν Ἀνδρῆκον ὡς ναυτό-
πουλο (μουῦτσον.) Εἰς τὴν ἀρχὴν μάλιστα
ὁ κ. Ταγκύ τοῦ το ἡρνήθη.

«— Μὰ καπετάνιε μου, τοῦ εἶπε τότε
ὁ Τζανῆς, εἶνε γυιὸς τοῦ μακαρίτη Ἀν-
τῶνη Μοράνδου, τοῦ τιμονιέρῃ, ποῦ κα-
θὼς ξεύρετε, δὲν εἶχε τὸ ταῖρι του!

Πνίγηκε ὁ δυστυχισμένος πέρ-
συ, διὰ νὰ σώσῃ ἓνα φίλο
του. . . Ἡ χήρα του καὶ τὰ
παιδιά του δὲν ἔχουν τίποτε
νὰ ζήσουν. Ἀλήθεια, ὁ γυιὸς
του εἶνε μικρὸς ἀκόμα, ἀλλὰ
ἐγὼ τὸν πέρνω ἀπάνω μου.
Ἐπειτα εἶνε πολὺ ψηλὸς καὶ
πολὺ γερός γιὰ τὴν ἡλικίαν
του.

— Καλὰ λοιπὸν, φέρ' τον,
εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

— Εὐχαριστῶ, καπετάνιε.

— Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι
δὲν θὰ τὸν κρατήσω ὀριστι-
κῶς, παρὰ ἀφοῦ τὸν ἰδῶ.

— Μάλιστα, μάλιστα!
Προσκυνῶ, καπετάνιε. »

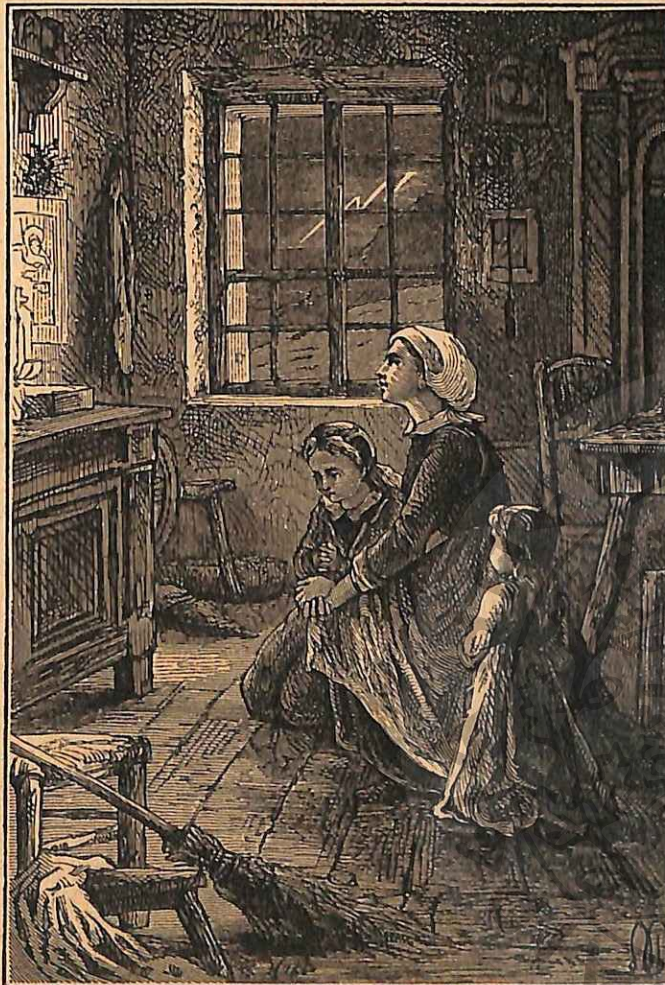
Ὁ Τζανῆς ἔφευγεν, ὅταν
ὁ πλοίαρχος τὸν ἐξαναφώ-
ναξεν:

«— Εἶπες, ὅτι οἱ γονεῖς
του εἶνε πτωχοί;

— Μάλιστα.

— Λοιπὸν, ἂν τὸ παιδί
χρειασθῇ τίποτε γιὰ τὸ ταξιεί-
δι, ξεύρεις, ἀσπρόρουχα, πα-
πούτσια, ἓνα σωρὸ μικροπράγ-
ματα τέλος πάντων. . . δάνει-
σέ του χρήματα καὶ σοῦ τα
δίδω ἐγώ. Ἄν τυχὲν δὲν ἔ-
χῃς καὶ σύ, γράψε μου . . .
ἀκούς;

— Εὐχαριστῶ, καπετάνιε,
ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη. Ὁρκί-

* Προσηύχοντο καὶ αἱ τρεῖς μαζί. (Σελ. 83, στήλ. α'.)

(*) Jean Bart, διάσημος γάλλος θα-
λασσοπόρος τοῦ 17^{ου} αἰῶνος. Σ. τ. Μ.

σθηκα να προστατεύω τα όργανά του καίμενου μου του Αντώνη, και δεν θά του λείψω τίποτε του παιδιού, έννοια σας.

— Καλά, καλά. . . Πήγαινε τώρα να κάμης τον περιπάτο σου. . . Α, στάσου. Γιάννη, ρούμι!»

Ο ύπηρέτης, ο οποίος έγγιμζεν ένα σεντούκι εις την άκρην του δωματίου, έφερον ό,τι τον διέταξεν ο πλοίαρχος. Ο Τζανής κατέβασε γρήγορα δύο ποτήρια ρούμι, σάν να ήταν σιρόπι, κ' έφυγεν ευχαριστών τον καλόν πλοίαρχον.

— "Ας είχα καμμία δωδεκαριά σαν κι' αυτόν! έψιθύρισεν ο κ. Ταγκύ, παρακολουθών με τα μάτια τον ναύτην.

Πρέπει να είπωμεν εδώ, ότι ο κ. Ταγκύ ήτο και αυτός από την Βρετάνην, και φυσικά δεν ήμπορούσε παρά να υποδέχεται καλά τούς συμπολίτας του.

Κατόπι της συνομιλίας αυτής, ο Τζανής είχαν αναχωρήσει δια το Λαμμοδέξ, με σκοπόν να πάρη μαζί του τον Άνδρϊκον εις την Χάδρην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Η προΐκα του Άνδρϊκου. — Αποχαιρετισμοί. — Καρδία μητρός.

Έπειδή ο Ζά ν-Μ π ά ρ τ έπρόκειτο να αποπλεύσει εις το τέλος του μηνός, όλίγος καιρός έμενε δια να ετοιμασθούν τα ρούχα του Άνδρϊκου, και δεν έπρεπε να χάσουν ούτε στιγμήν.

Η μητέρα του άρχισε την εργασίαν άμέσως. Μερικαί γειτόνισσαι, με την ευγενή προθυμίαν των πτωχών ανθρώπων, έπρότειναν να την βοηθήσουν· άλλ' εκείνη ήθελε να τα κάμη όλα μόνη της. Εύρισκε κάποιαν παρηγορίαν με το να ράπτη τα φορέματα, τα όποια θά εφορούσε μακράν της ο αγαπητός της υιός.

Μόνον η Διονυσία έλαβε την άδειαν να βοηθήση την μητέρα της, και την έβοηθούσε με τα όλα της. Συχνά έδλεπες δάκρυα να βρέχουν τα μάγουλα της Μαρϊάννας, και να στάζουν εις το ρούχον που έρραπτε. Τότε η Διονυσία την επλησίαζε σιγά και την έφιλούσε, κ' εκείνη έκλαιγε πλέον με όλιγωτέραν πικρίαν.

Αλλά και η Ροζαλία επέμενε να βάλη χέρι εις την προΐκα του αδελφού της. Και ήναγκαζόντο να ξηλώνουν κρυφά ό,τι έρραπτε, διότι οι βελονίες της παρουσίαζαν τας πλέον άπροόπτους ποιηκίλκας: υπήρχαν μεγάλες, μικρές, κοντές, μακρυές, όλων των ειδών έπιτέλους, έντός των στερεών, ένθ' αυτά είνε αί σπουδαιότεραι δια τα φορέματα που φορεΐ κανεις εις το πλοϊον. Έκεί δεν υπάρχει πλύστρα· κάθε ναύτης πλένει μόνος του τον ρουχισμόν του, και συχνά με νερόν θαλάσσιον, το όποιον είνε καταστρεπτικόν δια τα ύφασματα.

Όσον δια την Μαρούσαν, την οποί-

αν η Μαρϊάννα έμαθε να ράπτη, αυτή ειργάζετο από το πρωί έως το βράδυ, ακόμη και όταν έτρωγε το μαύρο ψωμί που έπερνε μαζί της εις το χωράφι. Και να την έδλεπατε με τι χαράν έτρεχεν εις το σπίτι, δια να παραδώση το μανδύλι ή το υποκάμισο που είχε στρηγώσει! Ο ζήλος με τον όποιον την υπηρετούσεν αυτό το κορίτσι, συνεκίνηε τόσο την χήραν, ώστε την άγκάλιαζε και την έφιλούσε με διάχυσιν.

— Θα γυρίση γρήγορα, έννοια σας, κυρά - Μαρϊάννα, και θά σας φέρη χρήματα ένα σωρό, έλεγεν η Μαρούσα.

Θα γίνη δυνατός και καλός σάν τον Τζανή· θά γίνη άξιος ναύτης και θά τιμήση την οικογένειά του.

— Θα γίνη καπετάνιος! εφώναζεν η Ροζαλία.

— Καπετάνιος των μούτσων, άπεκρίνετο ο Τζανής γελών.

Αν άφινεν ο ναύτης την Μαρϊάνναν να κάμη ό,τι ήθελε, με όλην της την πτωχείαν, θά εύρισκεν αυτή τρόπον να γέμιση κιβώτια όλόκληρα με πράγματα δια τον υιόν της.

— Μα νομίζεις ότι θά του δώσουν καμπίνα; της έλεγεν ο Τζανής. Ίσα-Ίσα έναν τόπο, για να βάζη το ναυτικό του σάκκο, και ό,τι δεν θά χωρή εις το σάκκο, θά μείνη, βλέπεις, στη Χάδρην. Άδικα λοιπόν ξοδεύεις τα λεπτά σου και τσακίζεσαι στη δουλειά για πράγματα περιττά.

— Μα χωρεΐ ακόμη! έλεγεν η μητέρα, τεντόνουσα με όλην της την δύναμιν τον από χονδρόν καραβόπανον σάκκον, που θά έπερνε ο Άνδρϊκος.

— Μα ξεγνώσ, Μαρϊάννα, ότι πείναι να φύγης τόπον για το λινό πουκάμισο καί το κασκέτο που θάγοράσουμε στη Χάδρην;

— Το καίμενο μου θά κρυβή.

— Μπα! μπα! μπα! καλέ αυτός έχει περισσότερα ρούχα από όλους τούς άλλους μούτσους. Είνε γερός, δυνατός· δεν έχει ανάγκη να πάρη μαζί του όλόκληρο φορτίο!

Τελος πάντων η προΐκα έτελείωσε κ' έπρεπε τώρα να φύγουν. . . Η Μαρϊάννα ήθελε να κερδίση ακόμη όλίγες ήμέρες, άλλ' ο Τζανής εφάνη ανένδοτος. Έλεγεν ότι ο Άνδρϊκος θά ήτο όλιγώτερον γυμνασμένος και δραστήριος από τα άλλα ναυτόπουλα της ηλικίας του, κ' επέμενε να προγυμνασθή όλίγον, προ της αναχωρήσεως του πλοίου, βοηθών εις την φόρτωσιν.

Τά εξήγησεν όλ' αυτά εις την μητέρα κ' εκείνη ήναγκάσθη να αναγνωρίση ότι είχε δίκαιον.

Ένα πρωί, το άμαξάνι ενός γείτονος χωρικού, έσταμάτησεν ενώρις απέξω από το σπίτι του Μοράνδου. Η Μαρϊάννα και η Διονυσία θά συνάδευαν

τον Άνδρϊκον έως το χωριό, που έπρεπε να περάσουν, δια να υπάγουν εις το Λιζανδριέ.

Ο Άνδρϊκος έφίλησε την Ροζαλίαν, η οποία έκλαιγε και ήθελε να φύγη μαζί του. Έπειτα έπήγε ναποχαιρετήσει τα ζώα, που κάθε μέρα τα επήγαινε εις την βοσκήν.

— Αντίο, Άστέρω, είπε προς την άγελάδα, η οποία τον έκύτταζε με το μεγάλο της μάτι, το γλυκύ και μελαγχολικόν. Αντίο, Κεμπάν, αντίο, Κανέλλω!

Ούτε η Άστέρω, ούτε ο Κεμπάν, ούτε η Κανέλλω ένόησαν τούς λόγους του Άνδρϊκου, αλλά μόνον που έδλεπαν το λυπημένον πρόσωπόν του, έτριβαν τα κεφάλια των εις το στήθος του δια να τον παρηγορήσουν και να του δείξουν την αγάπην των.

Όσον δια τον Κιντού, αυτός δεν άφινε βήμα τον μικρόν του κύριον.

Εις τον δρόμον, άπήντησαν την Μαρούσαν, η οποία τούς παρεφύλαττε δια ναποχαιρετήσει τον φίλον της. Τον έφίλησε και του έδαλεν εις το χέρι ένα εικονισματάκι μολυβένιον του Αγίου Νικολάου και ένα άσημένιο φράγκο, — όλον της τον θησαυρόν. Έπειτα έπήρε το χέρι της Μαρϊάννας και το έφερεν εις τα χείλη της, δια να δείξη με την άφωνον άλλ' εύγλωττον αυτήν θωπείαν, πόσον έσυμμερίζετο την θλίψιν της. Ο Άνδρϊκος έφάνετο πολύ συλλογισμένος.

Όταν έφθασαν εις το Λαμμοδέξ, ο χωρικός που είχε την καλωσύνην να τους πάγη με το άμαξί του έως το Λιζανδριέ, έσταμάτησε πέντε λεπτά, δια να πάρη μερικὰ παραγγελίας. Είχεν άποφασισθή, ότι εκεί το ναυτόπουλο θάπεχαιρέτα όριστικώς την οικογένειάν του.

Καταγοητευμένος από το ταξειδί· εκείνο με το άμαξί, θαμβωμένος από την σκέψιν των ώραιών πραγμάτων που έμελλε να ιδή, ο Άνδρϊκος, — ο όποιος άλλωστε δεν είχαν ακόμη την ήλικίαν που έννοει κανείς όλην την πίκραν του χωρισμού, — έλυπεΐτο βέβαια που άφινε την μητέρα του και τας αδελφάς του, αλλά προπάντων διότι τας έδλεπε να κλαίουں έκλαιγε και αυτός. . .

Η Μαρϊάννα τον εκράτησε πολλήν ώραν σφιγμένον εις την άγκαλίαν της, και του έδωσεν όσα φιλιὰ και όσες εύχές είχεν.

Ο Τζανής ένευσεν εις τον χωρικόν. — Είνε καιρός να φεύγωμε! είπεν εκείνος.

— Αντίο, μητέρα! εφώναζεν ο Άνδρϊκος.

— Στο καλό, παιδί μου! άπεκρίθη η Μαρϊάννα. Να είσαι καλός και άξιος σάν τον πατέρα σου, και ο Θεός να σε φυλάγη!

Το άλογον εξεκίνησε και οι ταξειδιώται άπεμακρύνθησαν. Ο Κιντού επέμενε νακολουθήσει, και ήναγκάσθησαν να τον δέσουν μ' ένα μανδύλι.

Η Μαρϊάννα και η Διονυσία έμειναν εις τον δρόμον, όσον ήμπορούσαν να βλέπουν τούς ταξειδιώτας. Αλλά μετ' όλίγον το γύρισμα του δρόμου τούς έκρυφεν από τα μάτια των.

Και αι δύο τότε έμβήκαν εις την εκκλησίαν, όπου η Μαρϊάννα έγονάτισεν έμπρός εις την Παναγίαν και προσυχθή πολύ. . . πολύ. . .

Εγύρισεν εις την καλύβην η δυστυχής μητέρα και ανέλαβε τας συνήσεις της εργασίας. Αλλά χαμόγελον δεν έφάνετο πλέον εις τα χείλη της, όπως τον καιρόν που είχε κοντά της τον άνδρα της και το παιδί της.

Κάθε φοράν που έσηκόνετο τρικυμία, η Μαρϊάννα ένιγνετο μελαγχολική και ανήσυχη. Αυτό δεν ήτο λογικόν, διότι ο Άνδρϊκος εύρίσκετο τώρα μακράν από την Γαλλίαν, και η τρικυμία που έβασίλευεν εις την θάλασσαν της Βρετάνης δεν είχε βέβαια καμμίαν σημασίαν δια τον Ζά ν-Μ π ά ρ τ. Αλλά η μητρική καρδιά ανήσυχεί δι' όλα, δια το παραμικρόν.

Τότε η Ροζαλία και η Διονυσία δεν ήξευραν τί να κάμουν δια να την ήσυχάσουν. . . Έγονάτιζεν και προσήυχοντο και αι τρεΐς μαζί, και όλίγον κατ' όλίγον η γαλήνη επόστρεφεν εις την ψυχήν της δυστυχούς Μαρϊάννας.

[Έπειτα συνέχεια] ΦΑΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ [Κατά το γαλλικόν του Alfred de Bréhat]

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΜΙΛΤΩΝ

Αγαπητοί μου,

ΙΑΤΡΟΣ Αμιλτων, —

υποθέτω ότι θά είνε

Αγγλος, διότι

δεν είμαι πο-

λύ έντριβής

εις την ιατρι-

κ ή ν φιλολο-

γίαν, — διετύ-

πωσεν εις δι-

κα παραγγέλ-

ματα το σύ-

στημα της Υ-

γιεινής του, τα ό-

ποια είμπορούμεν να

ονομάσωμεν «Δεκά-

λογον της Υγείας».

Υγιεινά παραγγέλματα δημοσιεύονται καθημερινώς όχι μόνον εις ειδικά περιοδικά, άλλ' ακόμη και εις εφημερίδας. Θα έτυχε λοιπόν

νακούσετε και να αναγνώσετε πάμπολλα. Ίδιαίτερον όμως έντύπωσιν θά σας κάμη ο Δεκάλογος του Αμιλτων, τόσον δια την ιδιόρρυθμον και ζωηράν διατύπωσιν των έντολών, όσον και δια την βαθυτάτην έννοιαν, την όποιαν έχει καθεμιά, ή τουλάχιστον αι περισσότεραι. Και είμαι βέβαιος, ότι άμα τας αναγνώσετε μίαν φοράν, δεν θά τας λησμονήσετε. Αλλά αυτό ακριβώς δεν ύπόσχεται, ότι θά προσπαθήτε όσω το δυνατόν να τας τηρήτε;

Η πρώτη έντολή του Δεκαλόγου τούτου είνε η εξής:

1. — Τίμα και άσκει την ίππασίαν.

Το μόνον της κακόν είνε ότι δεν είμπορούν να την τηρήσουν όλοι! Δια να κάμης λαρόν στυράδο, — λέγει μία παροιμία, — πρέπει πρώτα να έχης λαρό, και δια να σκής την ίππασίαν, πρέπει πρώτα να έχης ίππον. Όσοι δεν έχουν, θάρκεσθουν εις το να τιμούν πλατωνικώς την ίππασίαν, να την συμβουλεύουν εις τούς άλλους και. . . να βγάδουν το καπέλο των ως κάτω, έσάκεις διέρχωνται φίλοι των έφιπποι. Έξαικολουθώ:

2. — Απόκτινε την δύναμιν ναποπέμψης τούς στοχασμούς σου, όταν έρχωνται άπρόσκλητοι εις ακατάλληλον ώραν.

Η έντολή αυτή δεν είνε δια σάς. Σεις δεν έχετε στοχασμούς τοιούτους, ώστε να βλάπτουν όταν έρχονται άπρόσκλητοι: και εις ακατάλληλον ώραν.

Ίσως όταν μεγαλώσετε, όταν εισέλθετε εις τον άγώνα του βίου, όταν αναλάβετε βάρη οικογενειακά, όταν φορτωθήτε εύθύνας μεγάλας, τότε θά σας χρειασθί και η έντολή αυτή. Θα ιδήτε μάλιστα και θ' αναγνωρίσετε ότι είνε εκ των σπουδαιότερων. Μέγας και πολυμέριμος πολιτικός, έλεγεν ότι την σιδηράν του ύγείαν ώφειλεν εις την συνήθειαν, την όποιαν είχαν αποκτήσει, — την δύναμιν να έλεγεν ο Αμιλτων, — ναποδιώκητας σκέψεις του και τας φροντίδας μόλις έπιπτεν εις το κρεβάτι, και να κοιμάται ήσυχώτατος ως ο άπλούστερος των ανθρώπων!

3. — Δάτρενε το φως.

Όχι βέβαια το ηλεκτρικόν. . . Το φως της ήμέρας, το φως του υπαίθρου, τα ύψηλά οικήματα, τα φωτεινά και εύήλια δωματία. . .

4. — Ένθυμού ότι, αν αποθάνης νέος, ο θάνατός σου θά ήτο άπλούστατα αυτοκτονία, διότι η φύσις άπαιτεί να ζήσης υπέρ τα έκατόν έτη, έν πλήρη άκμῃ.

5. — Πιστενε ότι η ύγεια δεν αγοράζεται, αλλά μόνον κατασκευάζεται ιδιοχείρως. Η πέμπη έντολή συμπληρώνει και εξηγεί την τετάρτην. Φυσικά, όταν η ύγεια μας εξαρτάται τόσο πολύ από ήμας, τί άλλο θά ήτο ο πρόωρος θάνατός μας είμή αυτοκτονία, διότι θά έσ-

μαινεν ότι δεν έτηρήσαμεν τούς ύγιεινούς κανόνες, τούς όποιους έγνωρίζαμεν και ήτο εις το χέρι μας να τηρήσωμεν; Ίσως αυτό είνε κάπως υπερβολικόν, διότι η ύγεια εξαρτάται και από άλλους παράγοντας, τούς όποιους δεν κανονίζει ή θέλησις· αλλά κατά τα τρία τέταρτα είνε αλήθεια.

6. — Όσάκις αισθανθής ανάγκην άλλαγής άέρος, μη αποβλέψης εις τον άέρα, άλλ' εις τον τόπον· πάσα πνοή άνέμου είνε άλλαγή άέρος· ό,τι θμιας είνε ούσιώδες, είνε ή άλλαγή των συνθηκών.

Νομίζω ότι τούτο είνε σαφές και αυταπόδεικτον. Το νάλλάξη τις τόπον διαμονής, χωρίς νάλλάξη και συνθήκας βίου, άποτελεί καθαράν ματαιοπολίαν. Ο καθρές άήρ ώφειλ' βέβαια, — αλλά μόνον όταν τον αναπνέωμεν. Τι θά μας ώφελοΐσεν, αν επηγαίναμεν και εις το εύαιρώτερον μέρος του κόσμου, και αν έμέναμεν κλεισμένοι εις σκοτεινόν και μη αερίζόμενον δωμάτιον; ή τί θά έκερδιζαμεν αν εφεύγαμεν δια την ωραιότεραν έξοχήν, συνοδευμένοι από όλας μας τας μερίμνας, τας στενοχωρίας, τας λύπας;

7. — Γνώριζε ότι κάθε πράγμα, σσηπός ήδη, που άφίεται έντός της οίκίας σου, πέπρωται ταχέως να έξυφάνη το σάβανόν σου.

8. — Έχε υπ' όψει σου ότι η έπομένη διαδοχική σειρά είνε άδιασάλευτος: Ακαθάρσια - άσωτία - νόσος - θάνατος.

Κ' εδώ πάλιν η δευτέρα έντολή εξηγεί την πρώτην τόσο καλά, ώστε τα σχόλια είνε περιττά.

9. — Μη θεωρείς ένα ήμερήσιον περίπατον ως άρκετήν σωμασκήαν· πολύ περισσότερον τούτου άπαιτείται.

Είνε η έντολή, την όποιαν σεις εφαρμόσετε περισσότερον. Διότι εκτός των καθημερινών περιπάτων, — και ίσως τρεχαμάτων, — έχετε και την γυμναστικήν του Σχολείου, η οποία εύτυχώς είνε υποχρεωτική. Ωστε η έντολή είνε μάλλον δια τούς μεγάλους, — και δια τούς μικρούς, υπό τον όρον να την ένθυμούνται όταν μεγαλώσουν.

10. — Εαν έχης θυγάτριον άφινέ το να τρέχη άπας της ήμέρας άκώλυτον, ναναρριχάται, να πήσῃ και να κουράζεται.

Σεις δεν έχετε θυγάτριον, εγώ έχω. Και είμαι πολύ διαθεσιμένος να τηρήσω την έντολήν και να το άφίνω ελεύθερον μίαν φοράν την ήμέραν, — μόνον μίαν; — να τρέχη όσον θέλει. Αλλά είνε ανάγκη να το άφίνω εγώ; κρατείται το παιδί, είτε αγοράκι είτε κορίτσάκι, όταν εύρίσκεται εις την ήλικίαν της τρέλλας, της ζωρότητος; Ίδού μία έντολή, η οποία ίσως θά ήτο περιττή, αν δεν ήτο η δεκάτη, αν δηλαδή δεν συνεπλήρωνε τον ώραιον αυτόν Δεκάλογον.

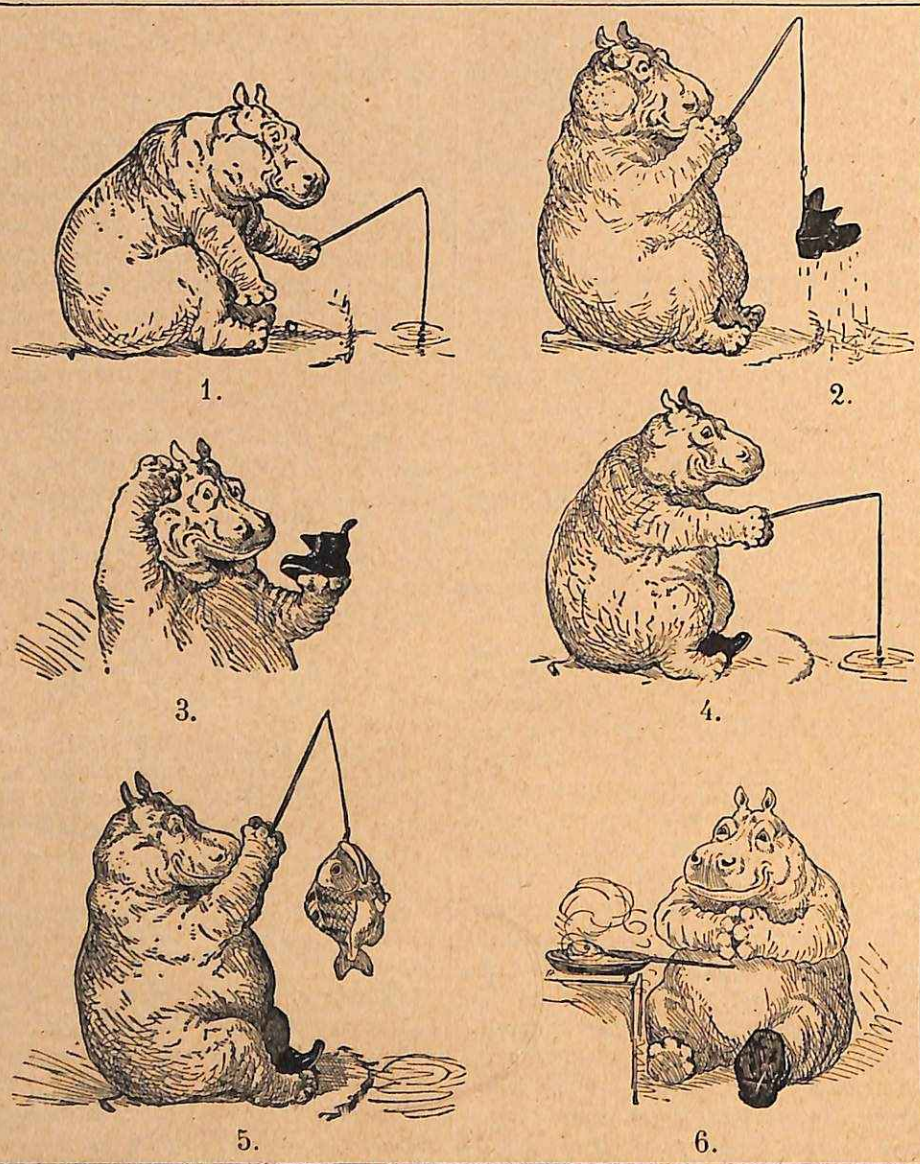
Σας άσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΨΑΡΕΥΜΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΔΙΑ ΤΟΝ 78ον ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

[Ίδε την προκήρυξιν εἰς τὴν σελίδα 86.]

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ' (Συνέχεια)

— Καλὰ νὰ πάθω! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία. Ἔτσι μοῦ ἔπρεπε... Αὐρίον, ἐνῶ οἱ ἄλλοι θὰ διασκεδάσουν, ἐγὼ θὰ κλεισθῶ ἐδῶ ὁλομόναχη. Νὰ μάθω ἄλλη φορὰ νὰ θυμῶνω!

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμοὺς δυνάτους, διότι ἡ τιμωρία τῇ ἐφαίνετο βαρεῖα. Ἐμεινεν οὕτω ἐπὶ μίαν σχεδὸν ὥραν, κατεχομένη πότε μὲν ὑπὸ ἀπελπισίας σφοδρᾶς, πότε δὲ ὑπὸ ἐκλύσεως τελείας, καὶ μετὰ τοῦτο εὐρέθη εἰς θέσιν νάντιμετωπίσει μὲ κάποιαν ἡρεμίαν καὶ ψυχρότητα τὴν συμφορὰν τῆς. Πῶς νὰ διορθώσῃ τὸ κακόν; Μόνον ἕνας κουρεὺς

ἤμποροῦσε νὰ διευθετήσῃ ἐκεῖνο τὸ χάος. Ἀλλ' ἦτο ἄρα γε εὐκόλον νὰ εὑρῇ;... Εἰς τόπον ὅπου τὰ ἐστιατόρια ἦσαν ἀγνωστα, διόλου ἀπίθανον νὰ θεωροῦντο καὶ οἱ κουρεῖς ὡς ὄντα μυθολογικά.

«Ὁ Κάρολος θὰ με φωτίσῃ» εἶπε καθ' ἐξυτὴν, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι ἔπρεπε νὰ τῷ ἐξηγήσῃ συνεπείᾳ τίνων ταπεινωτικῶν περιστάσεων ἡναγκάζετο νὰ ζητήσῃ κουρέα.

Ὁ Κάρολος εὐρίσκειτο εἰς τὴν αὐλήν, καὶ ἦτο τόσο βυθισμένος εἰς τὴν ἐργασίαν του, — ἐκαθάριζε τὸ τουφέκι τοῦ πλοιάρχου Χώβ, — ὥστε ἡ Αἰμιλία ἡναγκάσθη νὰ τοῦ φωνάξῃ δῖς.

Ὅταν εἶδε τὴν ἄφ' ἀνόσπου αὐτῆς, ἔβαλε γέλια δυνατά.

— Γελᾷς; — δηλαδὴ μὲ περιπαίζεις! ἀνέκραξεν ἐκείνη δυσηρεστημένη.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπεν ὁ Κάρολος, ἀλλὰ δὲν πταίω ἐγώ. Προκαλῶ οἶον· δὴποτε νὰ σας ἰδῇ καὶ ἂν μπορέσῃ νὰ μὴ γελάσῃ... Μὰ τί σας συνέβη;

— Τίποτε, εἶπεν ἡ Αἰμιλία, βλέπουσα ἐξαφνα πόσον δύσκολος ἦτο ἡ ἐξηγήσις.

— Μήπως σὰς ἔπιασε καμμιά μηχανή;...

— Μήπως τὰ ποντίκια ἐπεχείρησαν ἀπόψε νὰ σας φάγουν;

— Οὐτε' παῦσε, σὲ παρακαλῶ, τὰς ἐρωτήσεις, καὶ δόσε μοι γρήγορα τὴν διεύθυνσιν κανενὸς κουρέως.

— Σοβαρῶς, μὲς Αἰμιλία, δὲν μου λέτε πρῶτα ποῖος σὰς ἔκαμε τὸ ὠραῖον αὐτὸ κουρέυμα;

— Δὲν ἤθελα νὰ το' πῶ, ἐπιθύρουν ἐκείνη ἀποστρέφουσα τὴν κεφαλὴν, καὶ ὁμως πρέπει!... Εὐρίσκες, ἡ γιαγιά τὰ εἶχεν αἰωνίως μὲ τὰ μαλλιά μου...

— Πῶς; ὥστε αὐτὴ;... διέκοψεν ὁ Κάρολος, μὲ τόσο θυμὸν κατὰ τῆς κυρίας Χώβ μὲ ἔσσην συμπάθειαν διὰ τὸ θῆμά της. Μὰ δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κουτσουρέψῃ ἔτσι τὰ μαλλιά σας!

— Ὁχι, ὄχι! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία· ἀλήθεια ἡ γιαγιά ἤθελε νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά μου, ἀλλ' ἐγὼ τὰ ἐκουτσούρεψα, καθὼς εἶπες.

— Σεῖς, μὲς Αἰμιλία;

— Naί, ἐγώ, ἀπὸ τοῦ θυμοῦ μου, ἐψέλλισεν ἡ Αἰμιλία, πίπτουσα ἐπὶ σωροῦ ἀχύρων, ὡς ἐξηγντλημένη ἐκ τῆς ἐξομολογήσεως ταύτης.

Ὁ Κάρολος δὲν ἐτόλμα νὰ τὴν κυτάξῃ· δὲν εὕρισκεν οὔτε μίαν λέξιν νὰ τῆς εἰπῇ, διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Εἶχεν ἰδῇ ὡς τώρα ἀνθρώπους θυμωμένους, καρραγιεῖς, ἐργάτας χωρὶς ἀνατροφὴν ἢ γερολύνους θαλασσινοὺς· εἶχεν ἀπαντήσῃ ἀκόμη καὶ μερικὰς γραίας, ἰδιοτρόπους καὶ νευρικές, αἱ ὁποῖαι ἐθύμοναν μὲ τὸ παραμικρόν· ἀλλὰ τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ, πῶς μία κόρη μὲ καλὴν ἀνατροφὴν, ἡμερὴ καὶ καλὴ πρὸς ὅλους συνήθως, καὶ ὑπομονητικὴ μαζὶ τοῦ ὅπως δὲν θὰ ἦτο κανεὶς διδάσκαλος, πῶς μία τοιαύτη κόρη ἤμποροῦσε νὰ φεθῇ ἔρμαιον παραφορᾶς, ὡς ἐκείνη τῆς ὁποίας ἔφερε τὰ ἔχνη!

— Κάρολε, τῷ εἶπεν ἡ Αἰμιλία μελαγχολικῶς, μετὰ τινος στιγμᾶς σιωπῆς ἐπιπόνου· εἶπέ μοι εἰλικρινῶς, σὺ δὲν θυμόνεις ποτέ;

— Ὁ naί, βεβαίωτατα, ἔχω καὶ ἐγὼ τὲς κακὲς μου στιγμὰς, ὅπως ὅλοι, ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ μετὰ τῶν κακῶν σου στιγμῶν καὶ τῶν ἰδικῶν μου, ἔ;

— Τί ὠφελήθηκατε, σὰς παρακαλῶ, ποῦ κατεστρέψατε τὰ ὠραῖά σας μαλλιά; εἶπεν ὁ Κάρολος. Ἄν ἤθέλατε σκεφθῇ ὅληγον...

— Ὁ, ἂν ἐπρόφθαναν πάντοτε νὰ σκέπτομαι, διέκοψεν ἐκείνη, θὰ ἦμουν ἄγγελος.

— Βεβαίωτατα! ἀπήντησεν ὁ Κάρολος μὲ μεγάλην σοδαρότητα.

— Δυστυχῶς, ὑπέλαθεν ἡ Αἰμιλία, φαίνεται ὅτι ἐκληρονόμησα τὸν παράφορον χαρακτήρα τοῦ παπποῦ, καὶ μὲ ὅλας μου τὰς προσπάθειάς νὰ διορθωθῶ, δὲν κατορθῶνω τίποτε... Κεῖ τώρα ποῦ με γνωρίζουν ὅλοι· ἐδῶ μέσα θὰ με ἀποστραφῶν, ἀρχινῶντας ἀπὸ σένα! ἀνέκραξε μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Μήπως ὅλοι δὲν ἔχομεν τὰ ἐλαττώματά μας; εἶπεν ὁ Κάρολος· καὶ πρῶτον, ἂν δὲν εἶσαι ἐξασάνιζαν...

— Δὲν θὰ ἐθύμονα. Naί, αὐτὸ εἶνε βέβαιον... ἀλλὰ δὲν εἶμαι κανένα μωρὸ παιδί, νὰ μὴν ἔχω οὔτε λογικὸν οὔτε θέλησιν... θέλω νὰ μάθω νὰ συγκρατοῦμαι. Ἐλα, περιμένω τὴν διέθυνσιν πού σου ζητῶ πρὸ μισῆς ὥρας.

— Τοῦ κουρέως;... Ὅα εὐρετε ἕνα καλὸν εἰς τὸ Μεγάλο Δρόμο, λέγεται Κούπλανδ. Τὸ μαγαζί του μοιάζει μὲ παντοπωλεῖον, ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῆσετε· ξυρίζουν καὶ κόβουν μαλλιά, ἀπὸ μέσα, στὸ καμαράκι.

— Εὐχαριστῶ, τρέχω.

— Μὲς Αἰμιλία!

— Τί θέλεις;

— Εἶνε περιττὸν νὰ διηγηθῆτε εἰς τὸν Κούπλανδ τί καὶ πῶς... δὲν εἶνε δική του δουλειά... καὶ ἐπειδὴ ὅλοι οἱ κουρεῖς εἶνε φλύαροι, ὅλο τὸ χωρὶς θὰ ἐμάνθανεν ὡς τὸ βράδυ τὸ μυστικόν σας, ἂν τοῦ το ἐλέγατε.

— Naί, naί, ἡσύχασε, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμιλία.

Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἡμπόδισε τὸν Κάρολον νὰ σκεφθῇ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της.

«Ποῦ νὰ σωπάσῃ αὐτή!... Μὲ τὸν διαχυτικὸν καὶ εἰλικρινῆ χαρακτήρα ποῦ ἔχει, ἀρκεῖ νὰ τῆς κάμουν μίαν ἐρώτησιν διὰ νὰ πῇ ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ἔστω καὶ ἂν εἶνε ἐναντίον της. Ἡ καὶ μὲν, πόσον ἐφαίνετο λυπημένη!... Τί κρίμα νὰ ἔχῃ τὸ ἐλάττωμα τοῦ θυμοῦ, ἐνῶ ἔχει τόσα προτερήματα. Δὲν θὰ το ἐπίστευα, ἂν μοῦ το ἔλεγε κανένας ἄλλος. Ἀλλὰ θὰ διορθωθῇ. Ἐχεῖ ἀρκετὴν φρόνησιν διὰ νὰ ἐννοήσῃ πόσον τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ τὴν βλάπτει, καὶ ἀρκετὴν θέλησιν ὥστε νὰ το κατανικήσῃ, ἂν πάρῃ μίαν φορὰν τὴν ἀπόφασιν.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Η ΕΣΠΕΡΙΣ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ ΣΑΜΒΟΡΝ

Η ΠΛΑΚΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΦΑΓΓ ΑΙΜΙΛΙΑ

«Γελᾶτε, κυρία Φάγγ, γελᾶτε ὅσον θέλετε, δὲν θὰ θυμῶσω» τὸ πρᾶγμα εἶνε τφόντι ἀστεϊότατον... Ὅταν ὁ κουρεὺς μοῦ εἶπε σήμερα τὸ πρῶτ', ὅτι τὰ

μαλλιά μου ἦταν σὲ τέτοιο χάλι, ὥστε ἔπρεπε νὰ κοποῦν «βαθεῖα» δὲν ἐφάντασθην ὅτι θὰ μ' ἐκούρευε σ' ὑρρίζα, ὡς τὸ δέρμα, καὶ θὰ με ἔκαμνε γοῦλί!

Τελος πάντων! ὅ,τι ἔγινεν ἔγινεν... Μοῦ μένει ἡ ρίζα τῶν μαλλιῶν μου, καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ κυριώτερον, — καὶ ἴσως μάλιστα μοῦ μένει περισσότερον ἄφ' ὅ,τι μοῦ ἄξιζεν, ὕστερ' ἀπὸ τὸν φόβερν ἐκείνον θυμὸν! Ἀλλὰ τί ἀστεία ποῦ εἶμαι! Μοῦ φαίνεται ὅτι μοῦ λείπει μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μου. Μὰ! δὲν βαρύνετε! καὶ αὐτὸ θὰ περάσῃ!...

«Κυρία Φάγγ, δὲν μοι ἀρέσει νὰ λέγω μεγάλα λόγια· ἀλλ' αὐτὸ θὰ μοι γίνῃ μάθημα, σὰς τὸ ὑπόσχομαι.

«Ἐξήγησα συγγνώμην ἀπὸ τῇ γιαγιά· μοῦ ἐκόστισε πολὺ, ἀλλ' ἡ συνείδησίς μου μ' ἔτυπτε, καὶ δὲν θὰ ἡσύχαζα ἂν δὲν το ἔκαμνα. Ἐπῆγα λοιπὸν εἰς τὸ διπλάνδον δωμάτιον, καὶ ἀποκαλύπτουσα τὸ γυμνὸν κρανίον μου, εἶπα:

«— Γιαγιά, σὰς παρακαλῶ νὰ με συχωρέσετε γιὰ τὰ πρῶτά...

«Ἐως ἐδῶ, τὰ ἐπῆγα λαμπρά· ἀλλ' ἔτσι, χωρὶς νὰ το θέλω, ἐπρόσθεσα:

«— Εἶμαι σχεδὸν δεκαπέντε ἐτῶν, γιαγιά· δὲν νομίζετε ὅτι εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ διαθέσω τὰ μαλλιά μου καὶ προπάντων νὰ τα διατηρήσω;

«Ὁ naί τὴν ἐβλέπατε! Ἐστράφη

πρὸς τὸν παπποῦν, διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν καὶ προστασίαν. Νέα ἐκπληξίς! ὁ παπποῦς ἐγελοῦσε μὲ τὴν καρδίαν του.

«— Ἡ Αἰμιλία ἔχει κάποιον δίκιο, εἶπε, καὶ ἐγὼ ἔκαμα ὁλωσδιόλου ἄσχημα νὰ λύσω τὸ ζήτημα ἐπιπολαιῶς. Λυποῦμαι τὰ ὠραῖά της μαῦρα μαλλιά· ἀλλὰ θὰ ξαναγίνουν, καὶ τὸ κουρεῦμα αὐτὸ κεφαλᾶκι θὰ χρησιμεύσῃ ὡς δίδαγμα καὶ εἰς τοὺς δύο μας... Ἐλα νὰ με φιλήσῃς, μικρὰ εἰκὼν καὶ ὁμοιωσίς τοῦ ἑαυτοῦ μου, καὶ προσπάθησε εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴ θυμῶνῃς τὴν γιαγιά σου.»

«Τὸν καλὸ μου τὸν παπποῦ!... Ἐν τούτοις εἰς ἐκείνην ἔμεινεν ἡ τελευταία λέξις:

«— Δὲν εἶχα θυμῶσῃ, εἶπεν, ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κάμω διαφορετικὰ ἄφ' ὅ,τι ἔκαμα.»

«Δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ ὑπάγω εἰς τὸ σχολεῖον καὶ νὰ μὲ ἰδοῦν ὅλοι αἱ φίλοι μου. Ἡ Καίτη Χάκκετ προπάντων, ποῦ εἶνε τόσο περιπαίκτη! Καὶ ἡ Χαρά μ' ἐφόβιζεν ἐπίσης. Τί θὰ ἐλεγεν ἄραγε; Δὲν θὰ μοι ἐσήκονε τὴν φιλίαν της, ἂν ἐμάνθανε τὰ διατρέξαντα; ἐσυλλογιζόμην. Καὶ ἤμην δυστυχὴς ὅλον τὸ ἀπόγευμα ἐξ αἰτίας αὐτοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικόν τῆς Σοφίας Μάυ]

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

I.

Νὰ ἐβλέπατε σὲ τί χάλια παρουσιάσθηκαν στοὺς γονεῖς των, ἔπειτα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ψάρευμα!... Βρεγμένοι μούσκεμα, ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια! Πῶς; μήπως τοὺς ἤλθεν ἰδέα νὰ κυνηγήσουν τὰ ψάρια κολυμβῶντας... μὲ τὰ ρούχα; Ὁχι· ἀλλὰ νὰ τί συνέβη:

Καθὼς ἔκαμε νὰ πιάσῃ ὁ Τότος τὸ μπαρμποῦνι ποῦ εἶχε ψαρέψῃ ὁ Τάκης, τοῦ ἔφυγεν ἀπὸ τὰγκίστρι καὶ ξανάπεσε ἐπὶ τὴν θάλασσαν· κάνει τότε νὰ τὸ ἀρπάξῃ ἄτὰ πεταχτά, καὶ παρ' τὸν μέσα στὸ νερό, — ποῦ εὐτυχῶς σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος δὲν ἦταν βαθύ. Κατόπι τοῦ πέφτει καὶ ὁ Τάκης, καὶ ἔτσι ὁ ἕνας ἐψάρεψε τὸν ἄλλον.

Τελος πάντων! μιά ψυχρολουσία τὸ καλοκαίρι δὲν εἶνε δὰ καὶ πολὺ φοβερόν πρᾶγμα! Τὸ μόνον κακὸ εἶνε, ποῦ ἡ Λιλίκα αὐριο ἔχει νὰ φάγῃ μπαρμποῦνι.

[Ἐπεται συνέχεια]

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 78ος

Σύνθεσις διηγήματος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν σελίδι 84 δημοσιευμένων εἰκόνων.

Ἀπεφάσισα νὰ κάμνω δύο Διαγωνισμοὺς Διηγήματος κατ' ἔτος : ἓνα διὰ τοὺς μεγαλητέρους ἐκ τῶν φίλων μου, καὶ ἓνα διὰ τοὺς μικροτέρους. Διὰ τοὺς μεγαλητέρους θὰ δίδω ὡς θέμματα μίαν μόνον εἰκόνα, δυναμένην νὰ ἐμπνεύσῃ ἐν διήγημα. Διὰ τοὺς μικροτέρους θὰ δίδω σειρὰν εἰκόνων, διηγουμένων χωρὶς λέξεις τὸ διήγημα, τὸ ὁποῖον οἱ διαγωνιζόμενοι πρέπει νὰ διηγῶνται μὲ λέξεις.

Ἡ σημερινὴ λοιπὸν σειρὰ, τὴν ὁποίαν βλέπετε εἰς τὴν σελίδα 84, εἶνε διὰ τοὺς μικροτέρους. Διὰ προσεχῶς θὰ δημοσιεύσω καὶ τὴν εἰκόνα, ἡ ὁποία θὰ ἐμπνεύσῃ τοὺς μεγαλητέρους. Πρέπει ὅμως νὰ σας εἰπῶ ἀμέσως, ὅτι αἱ λέξεις «μεγαλητέρους» καὶ «μικροτέρους», τὰς ὁποίας μεταχειρίζομαι τῶρα, ἐλλείπει ἄλλων, δὲν ἔχουν πολλὴν σχέσιν μὲ τὴν ἡλικίαν. Ἐχουν περισσότεραν σχέσιν μὲ τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν, τὴν ἰδιοφυίαν, τὴν ἰκανότητα. Ἐπομένως δὲν θὰ προσδιορίσω ἡλικίαν διὰ κανένα τῶν δύο διαγωνισμῶν διηγήματος. Θάφισα ἐλευθέρως τοὺς φίλους μου νὰ καταταχθῶν μόνον τῶν εἰς ὅποιαν τάξιν εἰμποροῦν καὶ θέλουν. Μὲ ἄλλους λόγους : αἰσθάνονται τὴν ἰκανότητα νὰ γράψουν τὸ διήγημα τῆς μιᾶς εἰκόνης ; Ἄς τὸ κάμουν, εἶνε ἐλεύθεροι, ὅσον μικροὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ ἂν εἶνε.

Ἀπειναντίας : τοὺς ἐμπνέει μᾶλλον ἢ σειρὰ τῶν εἰκόνων καὶ γοῦστ ἄρουν καλλιτέρα νὰ γράψουν τὸ διήγημα ποὺ διηγεῖται αὐτὴ ἀφώνως ; Ἄς τὸ κάμουν, εἶνε ἐλεύθεροι, ὅσον μεγάλοι κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ ἂν εἶνε. Ἐγὼ δὲν θὰ κυττάξω ἡλικίαν, ἀλλὰ ἔργον καὶ εἰς τὸν ἓνα Διαγωνισμόν, καθὼς καὶ εἰς τὸν ἄλλον, θὰ βραβεύσω τὸ καλλίτερον, — ἀδιάφορον τίνος ἡλικίας θὰ εἶνε ὁ συγγραφεὺς του.

Ἐννοεῖται, ὅτι κάθε συνδρομητὴς ἢ συνδρομητριά, — καὶ ἀπὸ τὰ δέξια τῶν ὅσα ἔχουν λάβῃ ψευδώνυμον, — εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ μέρος καὶ εἰς τοὺς δύο Διαγωνισμούς. Ἐπειδὴ δὲ δὴ δημοσιεύουν πρῶτα τὰ αποτελέσματα τοῦ σημερινοῦ, διόλου ἀδύνατον νὰ βραβεύθῃ κανεὶς καὶ εἰς τοὺς δύο τοῦ 1903. Ἄν ὅμως βραβεύθῃ εἰς τὸν μεγαλητέρων, — τῆς μιᾶς εἰκόνης, — καὶ τοῦ χρόνου στείλῃ διὰ τὸν μικρότερον — τῆς σειρᾶς τῶν εἰκόνων, — διήγημα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκρίνεται ἄξιον βραβεῖου, ἢ δικαιούσῃν ἀπαιτεῖ νὰ τεθῇ ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ.

Οἱ ὅροι τοῦ 78ου Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς :

1. — Τὸ διήγημα πρέπει νὰ γραφῇ εἰς τὴν συνθήκῃ γλωσσῶν τῆς Διαπλάσεως, καὶ νὰ μὴ περιέχῃ πλὴν ὁ ἀπὸ 850 λέξεων (ὀλιγωτέρας ναί, περισσότερας ὅχι.)

2. — Τὸ διήγημα πρέπει νὰ γραφῇ πολὺ εὐανάγνως, εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ περιέχῃ τίποτε ἄλλο. Ἀνωθεν γράφετε τὸν τίτλον : «ΤΟ ΠΑΡΕΥΜΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ», — διήγημα διὰ τὸν 78ον Διαγωνισμόν, καὶ εὐθὺς ἀμέσως τὸ ὀνομάσας, τὸ ψευδώνυμόν σας, — ὅσοι ἔχετε καὶ θέλετε νὰ διαγωνισθῆτε ὑπὸ ψευδώνυμον, — τὸν τόπον τῆς διαμονῆς σας καὶ τὴν χρονολογίαν. (Ἡ ἡλικία περιττή.)

3. — Τὸ διήγημα πρέπει νὰ σταλῇ ἐγκαίρως, ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου τὸ βραδύτερον.

4. — Βραβεῖα θάπονεν μὲν τὰ ὠριμένα εἰς πάντας τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸ Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (φυλ. 1—2, σελ. 11.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

10

Ὅπου μοῦ βάζουν τὰ γυαλιά

Ἐδιάβαζα τὴν γαλλικὴν Ἰλλουστράσιον. Εἰς τὸ ἐξώφυλλον, τὸ περιδικὸν αὐτὸ δημοσιεύει πάντοτε μίαν Γελοιογραφικὴν Ἐπιθεώρησιν τῆς ἐβδομάδος, (ὅπως ἐκείνην ποὺ ἐδημοσίευσεν ἄλλοτε καὶ ἡ Διάπλασις.) Ὁμᾶστε ; Ἐκεῖ λοιπὸν βλέπω μίαν γελοιογραφίαν, ἡ ὁποία παρίστανε κῆπον, ἓνα παιδάκι σκυμμένον σὰν κάτι νὰ ἐσπερνῃ, καὶ κοντὰ του μίαν κυρίαν.

Ἄπὸ κάτω ὁ ἐπόμενος διάλογος :

— Τί κανεὶς ἐκεῖ, μικρό μου ;

— Σπέρνω καρφίτσες, κυρία, γιὰ νὰ φυτρώσουν τὴν ἀνοιξιν ὀλόγυρα στὸν κῆπό μου κάγγελα σιδερένια.

Ἐκτύπησα τὸ μέτωπόν ἀπελπισμένος καὶ εἶπα : «Ὅριστε, κύριε Ἀνανία, πῶς σου βάζουν τὰ γυαλιά ! . . Δὲν εἶσαι γάλας πραγματικῶς, ποὺ δὲν το ἐσυλλογίσθης ἐσὺ ; Ὁὐ νὰ μου χαθῇς !»

Κ' ἐπῆρα ἀμέσως τὸ τραῖνον τοῦ Φαλήρου, ὅχι διὰ νὰ πνιγῶ ἀπὸ τὴν ἀπελπίσιν μου, ἀλλὰ διὰ νὰ κάμω τὸ πείραμα : Γύρω εἰς τὸν κῆπον τοῦ Ἀζαρίου ἐσπερῶ εἰκοσι λεπτῶν καρφίτσας — καὶ τὴν ἀνοιξιν πλὴν ὅσας εἶπω τὸ ἀποτέλεσμα. Ἄν θέλετε ὅμως, δοκιμάζετε καὶ σεῖς.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΡΑΧΝΗ ΚΑΙ ΜΥΓΑ

Ἡ Ἀράχνη :

Ὅριστε, κοπιᾶστε, χρυσὴ μυγίτσα, εἰς τὸ κομψό μου σαλονάκι ! Βλέπετε τί εὐμορφὸ ποῦ εἶνε ; Ὅλο κεντήματα καὶ στολίδια . . . Ἰεστὸ καὶ ἀναπαυτικὸ ὅσο πέρνει. Ὅριστε ! Δὲν ξεύρετε τί εὐχρίστην ποῦ ἔχω νὰ σας φιλοξενήσω εἰς τὸ σπίτι μου ! Ἐλάτε λοιπὸν . . . μὴν εἰσθε τόσο ἀκατάδεκτοι, κυρία μύγα !

Ἡ Μύγα :

Ἐννοια σας, παρκαλῶ, μὴ πειράζεσθε . . . Θαυμάζω πολὺ τὸ κομψό σας σαλονάκι, ποῦ εἶνε ὅλο κεντήματα καὶ στολίδια. Ἀλλὰ μὴ νομίζετε δὲ ὅτι εἶμαι καὶ τόσο κουτὴ, γιὰ νὰ ἐμβῶ μέσα. Μοῦ φθάνει νὰ τὸν βλέπω ἀπέξω καὶ ἀπὸ μακριὰ τὸ λαβύρινθόν σου . . . ὦ τέρας τῶν τεράτων, Μινώταυρε τῶν μυγῶν ! . . .

—

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης : — Τί ἔχασες, Γιαγιά μου, καὶ φάχνεις μὲ τὸ φῶς ;
Γιαγιά μου : — Ἐχασα, καὶ μὲν, τὸ σπέρτο ποὺ ἤθελα νὰ νάσω τὸ κερὶ μου . . . καὶ ἔκαψα ἔσα μὲ τὴν τέσσαρα καὶ ἀκόμη νὰ το βρῶ !

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Ζαπιδῆς

—

Ἡ Ἀῖρα τῆς Κερκύρας γράφει εἰς τὴν Διάπλαιν ἐπιστολὴν χωρὶς τόνους ; ἀλλὰ κατόπιν, ἐν εἴδει ὑστερογράφου, βάζει μαζεμένους ἀρκετὰ ὀφθαλμοὺς, βαρεῖας καὶ περισπωμένης, καὶ προσθετεῖ :

«Ἐνεκα βίας, ἀγαπητὴ μου Διάπλασις, δὲν ἐπρόφθασα νὰ τοποθετήσω τοὺς τόνους καὶ σε παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσῃς ποὺ σου δίδω τὸν κόπον νὰ το κάμῃς σύ.»

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

—

Ὁ Φάουστ : — Δὲν θὰ εὕρῃς καὶ σὺ, Πύραμε, κανένα «Παιδικὸν Πνεῦμα» γιὰ τὴν Διάπλαιν ;

Ὁ Πύραμος : — Μπᾶ ! σὰ μὰ τὴ τῶχασα γιὰ νὰ το βρῶ ;

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Θερινῆς Βροχῆς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΤΟΥ ΙΟΥ ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Ὁ μικρὸς μάγκας, ὁ ὁποῖος ἔσπασε τὰ γυαλιά του καὶ Φασαρία, σχηματίζεται μεταξὺ τοῦ δεξιῦ βραχίονος τοῦ παθόντος, καὶ τοῦ δευτέρου πρὸς τὰριστερὰ δένδρου. Τὸ κεφάλι του εὐρίσκεται ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ γρόνου τοῦ καὶ Φασαρία, καὶ ἀρκεῖ μόλις νὰ τον κινήσῃ, διὰ νὰ το ἐγγίσῃ τὰ μοῦτρα . . . Εἶνε παιδάκι κομψὸ ἐνδεδυμένον, — αὐτὸ τοῦ ἔλειπε ! — μὲ ὕψος ἀδιάφορον καὶ μὲ τὰ χέρια στὰς πλάτες τοῦ πανταλονιῦ, ὡς νὰ μὴ συνῆθι τίποτε. Καὶ θὰ το ἰδῇτε καλλιτέρα, — ὅπως τὸ βλέπετε καὶ ἐδῶ, — ἂν ἡ Μαρκία

Εἰκὼν στραφῇ οὕτως, ὥστε ἡ ἐπάνω πλευρὰ τῆς νὰ γίνῃ ὀπίσθι.

ΤΟ ΑΓΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ἀπονέμεται μετὰ τῶν συγχαρητηρίων μου εἰς τὴν Ἑλληνοπούλιν, ἡ ὁποία εἰς τὸ διάστημα τῶν ἐτῶν 1898-1903 ἔλαβε τὰ ἑξῆς, (κατὰ τὴν σημειώσιν τῆς, τὴν ὁποίαν ἐξηλεγε καὶ ἡμεῖς ἀκριβεστάτην :)

Εἰς τὸν 57ον Διαγ. (λύσεων) Β' Βραβεῖον = 1/4
Εἰς τὸν 59ον Διαγ. (λύσεων) Ἐπαινον = 1/16
Εἰς τὸν 60ον Διαγ. (διηγήματος) Ἐπαινον = 1/16
Εἰς τὸν 61ον Διαγ. (Ἀσκήσεων) Β' Βραβεῖον = 1/8
Εἰς τὸν 63ον Διαγ. (λύσεων) Γ' Βραβεῖον = 1/8
Εἰς τὸν 66ον Διαγ. (λύσεων) Ἐπαινον = 1/16
Εἰς τὸν 73ον Διαγ. (λύσεων) Β' Βραβεῖον = 1/4
Εἰς τὸν Μ. Διαγ. Καλλιγραφίας, Ἐπαινον = 1/16

Ἀθροισμα = 1.

Ἡ Ἑλληνοπούλα δικαιούται νὰ μου στείλῃ τὴν φωτογραφίαν τῆς πρὸς δημοσίευσιν, καὶ νὰ ἐκλέξῃ τὸ Βραβεῖον τῆς συμφώνως πρὸς τὸν Κανονισμόν.

Φιλὲ μου Μικρὸ Καλλιτέχνη, τὴν παρατήρησιν ἐκείνην σοῦ ἔκαμα διότι σὲ ἀγαπῶ, ἐνδιαφέρονται διὰ σέ, καὶ ἤθελα νὰ σε καταστήσω προσεκτικόν. Χαίρω πολὺ διότι τὴν ἔλαβες ὑπ' ὄψιν σου, καὶ τώρα μοῦ γράφεις εὐπρεπέστερα καὶ καθαρώτερα. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι εἶσαι καλίστον, πολὺ φιλότιμον παιδί, καὶ ἐπομένως ἄξιον τῆς ἀγάπης μου καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντός μου.

Εἶδες βέβαια τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον σοῦ ἐνέκρινε εἰς προηγούμενον φύλλον. Α. Κ. Παπαγεωργίου. Πολὺ ἀστείον τὸ πᾶν σου μὲ τὸ σῶμα τῆς λάμπας, καὶ ἀκόμη ἀστειότερος ὁ διάλογός σου μὲ τὸν καθηγητήν : «Δὲν μελετᾷς ! — Μελετῶ ! — Νὰ μελετᾷς, παιδί μου. — Μελετῶ, κύριε καθηγητά μου. — Βέβαια νὰ μελετῶ. — Βέβαια νὰ μελετῶ. — Φαντάζομαι τὰ γέλια, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ τὰ ἴδια θὰ σοῦ ἔλεγα μὲ τὸν καὶ καθηγητήν.»

Ἀπὸ τὴν ἐξυπονοητὴν ἐπιστολὴν τοῦ Χρυσοῦ Ἀστέρου [ΕΕ], ὁ ὁποῖος τὰ ἔχει μὲ τὸν Ἀνανίαν καὶ μὲ τὰ κορίτσια, ἀντιγράφω ἐδῶ τὸν ἐπίλογον : «Καλὲ τί καιρὸς εἶνε αὐτός ; Ὁλὴ βρέχει, βρέχει, βρέχει. Μήπως ὁ Ἀνανίας στολίζεται καὶ βγαίνει περίπατο ; . . . Ἄν εἶνε αὐτό, πῆς του, νὰ πείνῃ καμμιὰ μέρα στὸ σπίτι, νὰ βγῶν καὶ ἡμεῖς λιγάκι.»

Κάποιος ἀπὸ τὴν Δεβαδεῖαν μοῦ γράφει διὰ κατὰ φυλλάδι, τὰ ὁποῖα δὲν ἔλαβεν. Ἦθελα πολὺ νὰ τοῦ τα ξαναστεῖλῃ, ἀλλὰ δυστυχῶς μοῦ εἶνε ἀδύνατον, διότι δὲν κατόρθωσα νὰ διαβάσω τὸ ὄνομά του. Ποῖος εἶνε ; Δὲν θὰ ἔχα-νε τίποτε βέβαια, ἂν ἔγραφε τὸ ὄνομά του καθ-ρά . . . Καὶ δυστυχῶς, αὐτὸ τὸ συνεθεθῆναι μερικοῖ, νὰ υπογράψουν μὲ μίαν ὠραίαν ἐξί-φραν καὶ νὰ μου ἀρίουν τὸν κόπον νὰ τὴν ἐ-διελύω. Κ' ἐπειτα παροπονῶνται ὅτι δὲν τοὺς ἀπαντῶ !

Πραγματικῶς, Ἀλέξανδρε Χαρίτε, μέλη τῆς οικογενείας σου ἦσαν ἀνεκτεν συνδρομηταί μου, καὶ ἡ πρὸς ἐμὲ ἐλπίς σου — ὡς τὴν ἐνομᾶζεις, — δὲν εἶνε καθόλου παράδοξος. Ἐγὼ καλὰ ἡ ἀδελφὴ σου ; Ὅχι εἶπω εἰς τὰ κορίτσια, ὅτι τὰ ἀγῶρια εἶνε παντοῦ καὶ πάντοτε ἰσχυρότερα, καὶ οἱ δι' αὐτὸ, νομίζεις, καὶ τὸ ἰσχυρότερον δηλητήριο ὀνομάζεται . . . ἀρσενι-κόν καὶ οἱ θηλυκόν !

Πόσα ὠραῖα καὶ ἐνδιαφέροντα μοῦ γράφει σήμερον ὁ Πρίγκιψ τῶν Ἀθηνῶν ! [ΔΕ] Πρῶτον συμβουλεύει τὸν Ἀνανίαν ὅταν δὲν πεινᾷ, νὰ τρώγῃ διὰ τῆς βίας μίαν πίνναν, διὰ νὰ ἔχῃ πείναν. Δεύτερον, ἀντὶ τῆς λέξεως «πεννο-σπουπία» προτείνει τὴν λέξιν «γραφιδόκα-θαρσία» ἡ ὁποία ἔχει τὸ προτέρημα νὰ εἶνε ἐλληνικώτερα, ἀλλὰ κατὰ τὴν γνώμην μου δὲν εἶνε ὀλιγωτέρας δύσχετος ἀπὸ τὴν ἄλλην, ἔ-νεκα τοῦ μήκους τῆς. Τρίτον, ἀντικρούει τὸν ῥητὸν «ἄνθρωπος ἄνευ φίλων, εἶνε ἄνθος ἄνευ

φύλλων», καὶ νομίζει ὅτι ὀρθότερον θὰ ἦτο τὸ ἑξῆς : «Ἄνθρωπος ἄνευ φίλων, εἶνε δένδρον ἄνευ ριζῶν.» Τέταρτον . . . ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ σας τὰ εἰπῶ ὅλα ὅσα μοῦ γράφει, καὶ πολὺ ὀλιγωτέρας νὰ τα σχολιάσω. Θὰ ἤθελα ὀλόκληρον στήλην !

Ἀλήθεια, ἡμερομηνία, ὁ δρόμος αὐτός ποῦ κατοικεῖς, ὁ ἀδελφός, ὁ ἀδελφάτος, μὲ τὰ πυκνὰ δένδρα καὶ τὰ ἄνθη, εἶνε ὁλος ῥο-μάντσα καὶ ταιριάζει πολὺ εἰς μίαν ἡμερομηνί-αν. — Σ' εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὸ ἐνδιαφέ-ρουν ποῦ ἐρωτᾷς διὰ τὴν Μπεμπέκην τοῦ καὶ Φαίδωνος. Τώρα εἶνε ὀλίγον καλλιτέρα ἐλπί-ζομεν ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἀέρος, — τὴν ἐπῆγαμεν εἰς τὸ Φάληρον, — θὰ τὴν σώσῃ.

Περὶ τῆς Ταξειδιωτικῆς, δὲν ὀφείλεις τετρά-διον καὶ αἱ προτάσεις σου δημοσιεύονται. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὀφείλεις, μόνον αἱ ἰδικαί σου προτάσεις δὲν θὰ ἐδημοσιεύοντο, ὅχι δὲ καὶ αἱ τῶν ἄλλων πρὸς σέ. Αὐταὶ θὰ ἐδημοσιεύοντο, ἀρκεῖ νὰ μὴ ὀφείλῃς ὁ προτείνων. Σ' εὐχα-ριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξασπάζωμαι

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέ-χομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : Κουνοῦπι (χωρὶς ἀρχικὰ διὰ νὰ μὴ σ' ἐννοήσουν : πολὺ μοῦ ἤρεσε ἡ ἐπιστολὴ σου, διότι μαρτυρεῖ ὅτι εἶσαι ἐντελὴς ἀπληλαμένη ἀπὸ κάθε σχολαστικότητα, καὶ αὐτό, εἰς τὰ κορίτσια πρὸ πάντων, μ' εὐχαριστεῖ πολὺ.) Νύμφη τῆς Προποντιδῆς (Ε. Κ. Κ. κανένα φόβον δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχῃς, διότι ἡ ἐπιστολὴ σου δίδει τὴν ἀρίστην ἐντύπωσιν.) Λόντα τῶν Ἰνδιῶν (= +, ἔστειλα καὶ χάρτην τῶν Ἀύσεων.) Δροσούλα τοῦ Τυμφορροῦ (Ι. Σ. σοῦ ἐγχαρίτω τὸ πρῶτον ποῦ ἐπιδυμείας.) Μι-κρὸν Μπίχ (Ο. Γ. Α.) Πορηγότα (Ε. Γ. Α.) καὶ Περιπλανώμενον Ἰουδαῖον (χωρὶς ἀρχικὰ διὰ νὰ μὴ σ' ἐνοήσουν οἱ φίλοι σου, ἔστειλα ὅτι ἐξήγησας, καὶ χαίρω ποῦ ἀπε-φάσισες νὰ ἀκτινῇς.)

Οἱ ἀγαπητοί μου φίλοι Στυλιανὸς καὶ Γε-ώργιος Μποσίνης, πρέπει νὰ μου στείλουν ὁ καθὼς ἐξεχωριστὰ ψευδώνυμα διὰ νὰ τοὺς ἐκλέ-ξω ἀπὸ ἐν, διότι, κατὰ τὸν Κανονισμόν τῶν Ψευδωνύμων, δὲν ἐπιτρέπεται δύο ἢ περισσό-τεροι νὰ ἔχουν ἓν ψευδώνυμον κοινόν.

Ἀλλὰ γὰρ ψευδώνυμον : Ἀστὴς τῆς Ἀ-θηνῆς (★★, αὐτὸ ἦτο τὸ ὠραιότερον, πρόσθε- μόνον νὰ μὴ σοῦ τὸ μάθουν, καὶ ἔχομεν νέας ἀλλαγὰς.)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι : Ἡ Ἑλληνο-πούλα ἀσπάζεται τὴν Ζουλέικαν καὶ τὴν πα-ρακαλεῖ νὰ τῆς γράψῃ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τῆς : τὸ Βολιώτικο Κρασί πληροφορεῖ τοὺς φίλους : μοῦ εἶπε ὀνομάζεται Δημήτριος Ε. Κόκκαλης καὶ οἱ πρὸ πολλοῦ ἔλλαξε ψευδῶ-νυμον. — Ὁ Θεοδόσιος τῆς Κλεοπάτρας χαι-ρετᾷ τὴν Σαμακὴν Σημαίαν καὶ Μεσομυρι-νὴν Ἀκτὴν, τῶν ὁποίων ζητεῖ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διαμονὴν δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. — Ὁ Θεοπρόβλητος Μυριήλ χαιρετᾷ τὴν Ρο-διαν Κυρηγέτιδα. — Ἡ Ὀνειροπόλος Ψυχὴ ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Δελαμῆλ, καὶ ἀσπάζεται τὴν Νῆσον τῶν Φαίδων καὶ τὰς ἀδελ-φάς τῆς : τὸ Πράσινο Χαβιάρι συγχαίρει Κλεοθούλον τὸν Ἀνδριῶν διὰ τὸ βραβεῖόν του. — Ἡ Ἀθῶν Καρδιά, διὰ τὸ ὑποσχεθῆναι εἰς τὴν Ἀῖραν τῆς Κερκύρας σκυλάκι, τῆς θέτει ἓνα μόνον ὄρον, τὸν ἑξῆς :

Νὰ μετρίσῃς, φίλη μου, τόσα ποτὰ ποῦ πίνεις. Μὰ θέλω σὸ σκυλάκι μου ἀμέτρητα νὰ δίνῃς. Κονία, σαμπάνια καὶ κρασί, καὶ πνευματώδες καὶ αὐτὸ νὰ γίνῃ ὅπως σὺ. — τὸ Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς ἀσπάζεται τὸν Γλυκύλαρον Ὀρον καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομά του δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. — Ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς πληροφορεῖ τὸν Αἰγιαλὸν Μεθα-

των ὅτι τὰρχικὰ του εἶνε Η. Γ. Κ. καὶ τὸν ἐρωτᾷ πόθεν αὐτὴ ἡ ἀίτησις ; — Ὁ Ἀλέξαν-δρος Χαρίτος ἐρωτᾷ τὴν Ἀεροναυτοπούλιν πῶς πηγαίνει ἡ συλλογὴ τῶν Δελταρίων. — Ὁ Ξεντενιμένος Σικωνίος ἀντασπάζεται τὸ Κο-ρινθιακὸν Κῆμα καὶ τὸ πληροφορεῖ ὅτι πολὺ ὠραῖα περνᾷ εἰς τὴν μαγευτικὴν Χαλκίδα. — Ἡ Ἀκτὴ τῶν Σπετειῶν ἐρωτᾷ τὴν Ὀνειροπό-λον Ψυχὴν πῶς περνᾷ εἰς τὸ Ναύπλιον. — Ἡ Κωπηλατικὴ Κόθρον ἀπὸ τὸ αὐγὸ τοῦ μικρεῖ-ου τῆς χολέρας, ποῦ τῆς προσέφερε τὸ Ἀτα-θύριον Ρόδου, προτιμᾷ τὰ αὐτὰ ἰχθύων τοῦ Κεντριῶ, ὡς πολὺ πρακτικώτερα διὰ τὴν ἐπο-χὴν αὐτὴν. — Ὁ Πύραμος Ἀίφελ χαιρετᾷ τὴν Ταίγγαρέλλαν καὶ τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγά-πης. — Ὁ Δωρητὴς Ὀνειρῶν ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Λιονοσκεπτοῦς Ταῦνέτου δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, διότι καὶ αὐτὸς κατάγεται ἐκ Κορίνθου. — Ἡ Περσὴ Ταξειδιωτικὴ παρακα-λεῖ τοὺς ἀνταλλάσσοντας μετ' αὐτῆς Μ. Μυστι-κῶν νὰ τῇ γράψουν, ἂν θέλουν, καὶ τὰ ὀνόματά των. — Ὁ Πύραμος ἀντιχαιρετᾷ τὸν Φάουστ, ἐπίσης καὶ ἡ Θερινὴ Βροχὴ. — Ὁ Νίκος Κα-τερινόπουλος πληροφορεῖ τὸν Αἰγιαλὸν Με-θαίων ὅτι γνωρίζει ποῖος εἶνε καὶ τὸν εὐχαρι-στεῖ διὰ τὰς εὐχὰς του. — Ἡ Ταίγγαρέλλα δέχεται εὐχαρίστως τὴν ὑπὸ τῆς Βεατρίκης προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν, καὶ ἤρρησε νὰ το δηλώσῃ, διότι ἦτο ἀσθενής.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλ-λάξουν : Ἡ Ὑάνα-Λούλα μὲ τὴν Μυστηριώδη Φύσιν, Κάκιαρ καὶ Ἀντιγόνη. — Ὁ Νο-σταλγὸς τῆς θαλάσσης μὲ τὸν Λιακὸν Ὀρίζοντα, Ναυτοπούλιν τῆς Ἀνδρον καὶ Ἀῖραν τῆς Κερκύρας. — Ὁ Ὀλυμπος μὲ τὸν Βράχον τῆς Ντραπάτοβας καὶ Θε-ρινὴν Βροχὴν. — Ἡ Ἀστὴς τῆς Ἀθηνῆς μὲ τὸ Πράσινο Χαβιάρι, Ἀπόγονον τοῦ Νέστο-ρος, Κάκιαρ, Δουκίσαν τῶν Σαλώνων καὶ Σιρ-Λα-Φαλονά. — Ἡ Λάτρη τοῦ Ὁραίου μὲ τὴν Σκουρριὰν τοῦ Λαυρίου, Ἰππότην τοῦ Μεσολοίου, Θυμὴν τοῦ Καραμαπῆλ, Ἀερόμητον. Ἐξερωνητὴν καὶ Φροῦδον Ὀ-νειρον. — Ἡ Ἐσπερία Ἀῖρα μὲ τὴν Κίτρινην Μάσκαν, Ἀῖραν τῆς Κερκύρας, Τρυπακό-ρυδο, Κνωφὸφθαλμὸν Κόρην καὶ Χαροῦμενην Καρδοῦλιν. — Ὁ Σπονδαῖος Ἀνθράκος μὲ τὴν Νεράϊδαν τῶν Σπετειῶν, Βοσ

τον "Ελληνα, Πεύκο τοῦ Παρρασού, Ἀριστοκράτιδα Ρουμαίδια καὶ Νύμφην τοῦ Σηκουάνα.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἀν δὲν ἀνταποδώσιν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλῃς πρὸς τοὺς φίλους της: Μικρὸν Βιολιστήν (ἔστειλα) Ἀρχιστράτηγον Δέβετ (δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ σου ἀπῆντησῃ! ναι, ἡ γραμματικὴ εἶνε πολὺ ἀπαιτητικὴ, ἀλλὰ κάπου-κάπου γύρευε της τὴν ἀδειαν νὰ μοῦ γράψῃς) Χαρούμενην Καρδουλίαν (τὸ Π. Πνεῦμα ναι, ἀλλὰ τὸ Δίνιγμα τί νὰ το κίμω τώρα; ἰδὲ τί λέγει ὁ Ὁδηγός) Νοσταλγὸν τῆς Θαλάσσης (ἔστειλα) ὅλοι σὲ ἀντασπάζονται! καλὰ κάμνεις... μὴ ποτε κανεῖς καὶ νὰ μὴ παίζῃς λιγάκι;) Ὁβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας (ἔστειλα) λαμβάνω τακτικῶς τὰς ἐπιστολάς σου, καὶ πάντοτε σοῦ δημοσιεύω τὰς πληροφορίες σου, — ἐκτός ὅταν εἶνε ἐκ τῶν μὴ δημοσιευμένων) Θεοπρόβλητον Μυρμήλ, Μίραν Κ. Πολέμη καὶ Ναυτοπούλιν τῆς Ἀνδρον (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὡραίαις κάρτας καὶ περιμένω τὰς ἐντυπώσεις) Πλοῖον τοῦ Δουράβεως ([ΕΕ] διὰ τὴν εὐρεστικὴν ἐπιστολήν καὶ ὁ Ἀνάνιας ἐγέλασε πολὺ, — ἀν καὶ αὐτὸς γελά... σπανιώτατα!) Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου ([Ε] πραγματικῶς, ἐνίκησες νίκην λαμπράν, καὶ εἰς τὸν κύκλον μας εἰσῆγαγες ἀκόμη ἑνα φίλον, ὁ ὁποῖος εἶμαι βεβαίᾳ ὅτι θὰ διαπρέψῃ καὶ νὰ ἰδῇ, ὅτι σιγά-σιγά θὰ καταπείσῃ καὶ τὸν ἄλλον) Ἀρδὸν τοῦ Παρρασού (τὸ ἔλαβα) Δημ. Μ. Σταμ. (δὲν εἶχες βάλῃ ψευδώνυμον καὶ δὲν δημοσιεύω τὰς πληροφορίες σου, ἄλλως τε ἡ τελευταία, περὶ φωτογραφίας, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δημοσιευθῇ) Χουτίτσιλοπόρτζη (δὲν ἔξευρα αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, καὶ σ' εὐχαριστῶ πού μοῦ τὴν εἶπες) Ἀνθος Ἐλπίδος (τὰ τετράδιά σου ἐλήφθησαν καὶ τοὺς ἐστάλησαν, πρέπει νὰ ἔχῃς ἀκόμη ὀλίγην ὑπομονήν) Ὁνειροπόλον Ψυχὴν (ἔκαμνε καλὸ τακτεῖς) Ἀρλαίαν Σ. Βαρότση (ἐλήφθη εὐχαριστῶ) Ἀργυρῶν Συρίκτραν (εὐχαριστῶ ἀλλὰ διατὶ γράφεις τόσο ὀλίγα;) Βράχον τοῦ Παλῆρου (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὡραίαν κάρταν) Παταράκ, Πράντο Χαδιάρι (εἶθε! ὁ Ἀνάνιας σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις) Φιφὴν Τσιναρά (ἐλήφθη, εὐχαριστῶ) Μαλλιάρδον ([ΕΕ] ἔλαβα καὶ τὰ δύο σου γραμματάκια, τί νόστιμα πού τα λές! σοῦ ἔστειλα τὸ χαρτί πού ζήτησες, ἀλήθεια, εἰς τὸ Νγκάλα δὲν ἐφύσους ποτὲ τόσο δυνατό, εἰδὲ μὴ οἱ κακόμοιροι οἱ Βάγδοι νὰ εἶχαν... σεῖσμός!) Αὐτόνομον, Σπίθαν-Πίθαν (ὄχι, τὰρχικὰ τοῦ παλαιοῦ μου φίλου Χαλασοῦ Κόσμου δὲν ἦταν αὐτὰ [Ε] διὰ τὸ χαριτωμένον γραμματάκι) Τζάμον Ἀνακατωμένον (δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ἐξακολουθεῖς νὰ εὐρίσκῃς ἐξαιτίαν τὸν ἐφετεῖνόν τόμον) Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς, Ἀστέρτα τῆς Ἀνατολῆς (ἔστειλα) Ξενιτευμένον Σικελόνιον (ἔστειλα) εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμά) Χωλὸν Διάβολον ([ΕΕ] διὰ τὰ ὡραία πού γράφεις περὶ ἀλληλογραφίας ἔλαβα ὑπ' ὄψιν μου τὰς ἐπανορθώσεις ἐκείνας, ἀλλὰ πρόσεχε ἄλλοτε νὰ μὴ εἰσαι παπατρέχας, μὴ παπατρεχέτω ἡ γῆ ὅσος τῆς διανοίας!) Μικρὸν Ἀθηναῖον, Ἐρυθρὰν Καμέλιαν, (ὅλοι καλὰ καὶ σὲ ἀσπάζονται! ἀλλ' ἀφοῦ λειπῇς ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, θύναγώσῃς ἀρὰ γε τὴν ἀπάντησίν μου;) Τηλεπέτην Ἀετὸν (μὰ νομίζω ὅτι ὁ προσεχὴς μεταφραστικὸς διαγωνισμὸς θὰ εἶνε ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ) Ἀκτὴν τῶν Σπετσῶν, Κοπηλάτιδα Κίθρον (χαίρω πού ἔγινες καλὰ εὐχαριστῶς, νὰ μοῦ τα στείλῃς νὰ τα διαβάσω) Ἀνθος Ροιδᾶς (ἡ ἐπιστολὴ σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ, θὰ ἐπρωτιμούσα ὅμως νὰ μοῦ ἔστελλες Π. Πνεύματα ἀντὶ τῶν Αἰνιγμάτων, τὰ ὅποια δὲν εἰμπορῶ τώρα νὰ χρη-

σιμοποιήσω τὸ δικτὶ σου το λέγει ὁ Ὁδηγός) Ἀθῶν Καρδ'αν (ἐλήφθη) Νήσον τῶν Φαϊάκων (ἔστειλα, ἔχει καλῶς) Σίδ, Σπεδδε Βραδέως Αἰνίγματα ἀπαράδεκτα πρὶν προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός, καὶ ἐγὼ δὲν ἔξευρα πόσας φορές πρέπει νὰ το εἰπῶ!) Βροντὴν τοῦ Διδος ([Ε] πολὺ ἐγελάσαμεν μετὰ τὸ ποίημα τοῦ Ἀνάνια, ὅσον διὰ τὴν συλλογὴν τῶν Αὐτογράφων σου, θὰ δημοσιεύσω μερικὰ εἰς προσεγὲς φύλλον, ὅταν θὰ ἔχω περισσότερον τόπον) Κερδῶν Ἐρημὴν (ἔστειλα) ὅταν ἐργάζεσαι εὐσυνειδήτως μὴ φοβῆσαι τίποτε ὥραϊον τὸ Π. Πνεῦμα) Φύλλον, Ὁφέλιον Τρωαδίτην (ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς εἶνε καὶ ἔχει) διὰ τὸ ἄλλο σὲ πληροφορεῖ ὁ Ὁδηγός) Παιδικὴν Χαρὰν (ποῖα γραμματόσημα ἐννοεῖς;) Δωρητὴν Ὁρείων (δι' ἐπισκεπτήριον νάποταθῇ, εἰς κανὲν ἀπὸ τὰ ἐδῶ χαρτοπωλεῖα, εἰμπορεῖς νὰ τυπώσῃς ἑκατὸν καὶ μὲ δύο δραχμάς, τὰ λιθὸ γραφημένα στοιχίζουσιν περισσότερον, ἀλλ' ὅλοι τώρα προτιμοῦν τὰ τυπωμένα) Πύραμον (ὁ ὁποῖος συμφωνεῖ μετὰ τὴν γῶμην τοῦ Φάουστ καὶ ἀναγνωρίζει εἰς ὅλα τὴν ὑπεροχὴν τῶν ἀγοριῶν) Θερμὴν Βροχὴν (ναι, ναι, τὸ ξυμαθὸν ἔλαβα μασκαράδες ἐκεῖνο τὸ βράδυ, καὶ ἐλυπήθηκα πού εἶχα πέσῃ ἐνωρίς καὶ δὲν ἤμυρρεσα νὰ σας δεχθῶ) Πίθηκον τοῦ Βορνέου (καλὴ ἡ πρότασίς σου, ἀλλ' ἀνεφάρμοστος, τουλάχιστον πρὸς τὸ παρόν) Ταγγαρέλλαν (χαίρω πού ἔγινες καλὰ) Ἀργῶν Γκατέ, Αἰγυπτιακὴν Μοῦμιαν (ἔστειλα) Λευκανθεμίδα, Νύμφην τοῦ Σηκουάνα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Μαρτίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ὅσας δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Ἀπριλίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράφωται τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἑκάστος περιεῖχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

157. Λεξιγριφος.

Πηδᾷ τὸ πρῶτον, λείον τὸ ἄλλο.
Τ' ὅλον εἰς πλοῖο, μικρὸ ἢ μεγάλο.

Ἑστία ὑπὸ τοῦ Ἀσχαμάτοι.

158. Στοιχειόγριφος.

Εἰς τὸ Στάδιον τῆς νίκης τὸ στεφάνι καρτεῶ.
Ἐνα γράμμ' ἀν' ἀφαίρεσιν
Καὶ τὸν τόνον μεταβέσθῃ
Ἀθλῖος καὶ κοκομοῖρης, εἰς τοὺς δρόμους τρι-
[γυρῶν]

Ἑστία ὑπὸ τοῦ Τυδῖος.

159. Τονόγριφος.

Εἰς φοβεράν εὐρίσκομαι, ὦ λυτ' ἀπελπισίαν!
Κατέχω θέσιν τέρατος εἰς τὴν Μυθολογίαν.
Ἄν' ὅμως σὺ εὐσπλαχνισθῇς τῇ λυτῇ μου,
[τὸν πόνον]
Κι' ἀπλῶν μεταθέσιν δεχθῇς νὰ κάμῃς εἰς τὸν
[τόνον],
Τί μεταμόρφωσις μαγική!
Γίνομαι πῶς ἐλληγική!

Ἑστία ὑπὸ τῆς Ἀθῶας Καρδίας.

140. Κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον.

1. — Ἡ Ἀμαλία ἡ βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος.
2. — Ἡ Σαλαμίς εἶνε νῆσος.
3. — Ἀγαπῶ τὰ ρόδα καὶ τὰ μῆλα.
4. — Ὁ Καῖσαρ ἐδοξάσθη.

Ἑστία ὑπὸ τῆς Βασιλικῆς τῶν Αἰθῶν.

141. Δεκτυπῶν.

1. — Ἐπιστήμη.
2. — Ἀριθμός.
3. — Νερὸν τρεχούμενον.
4. — Λειτουργία φυσιολογική.

Ἑστία ὑπὸ τῆς Φιλοπατρίδος Ἰάδου.

142—143. Μεταμορφώσεις.

1. — Ὁ πένης δι' 9 μεταμ. νὰ γίνῃ πλούσιος.
2. — Ἡ γαλήνη δι' 7 μεταμ. νὰ γίνῃ σάλος.

Ἑστία ὑπὸ τοῦ Ἀνδρῶν Γκατέ.

144.—146. Λογοπαλινγία.

1. — Τῆς γῆς τὸ μέρος εἶνε καὶ χώρα.
2. — Εἰς τὰ ἐπιθετὰ βλέπεις τὴν νῆσον.
3. — Τὸ παρ' Ὁμήρῳ ζῶον, ὠπώρα.

Καὶ τάνωτέρω σὺ τώρα λύσον.
Ἑστία ὑπὸ τοῦ Κανταίρου.

147. Τριπλῇ Ἀκροστιχίς.

Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ζωῦριον, τὰ δεύτερα ἀρχαῖον βασιλεῖα καὶ τὰ τρίτα ἡρώσεις :

1. Ἐπίθετον. 2. Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.
3. Πέρσης βασιλεὺς. 4. Ρῆμα. 5. Θεὸς ποτάμιος.

Ἑστία ὑπὸ τοῦ Εὐδοκίου Ὁρλζοντος.

148. Φωνηεντύλιπον.

μρν - κρς - ν - βλτ - πλσ

Ἑστία ὑπὸ τοῦ Ἀντιστοῦ τοῦ Βασιλείου.

149. Γρίφος.

Ἀς $\frac{1}{\mu}$ $\frac{1}{t}$ V

Ἑστία ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας.

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 1—2

1. Διονύσιος (δύο, νῖ, σύ, ὤς.) — 2. Πάτριος — παλμός. — 3. Σώμα-χώμα. — 4. Ἰωνάς - Ἰάσαν.
5. ΣΑ Π Ω Ν (ΝΩΠΑ Σύκα...)

Α Ι Τ Ν Η (τΗΝ ΤΙΑραν...)

Τ Ι Τ Ο Σ (Κρόνος Ο ΤΙΓ'αν...)

Σ Θ Φ Ο Σ (ΣΟΦΟΣ)

Σ Ω Τ Η Ρ (ΡΗΤΩΣ)

6. ΚΑ Σ Τ Α Ν Ε Α 7. Ιστορία, κύων

Ω η ο Ρ (ΕΙΣ ΤΟ ΡΥΑΚΙ-

Ν τ τ Ι ΟΝ). — 8. 9. 1.

Σ σ ρ Σ Χειμών, χειρῶν.

Τ ε ο Τ χείρων, εἰρων, αἰ-

Α ρ π Ο ρων, αἶρω, ἄρω, ἄ-

Ν Ο Ο Γ ρα, ὥρα, ὥρας, ὠ-

Τ Ε Ε ροι, ὄλος, ἔλος.

Ι Ι μέλος, μέρος, θέρος.

Ν Τ ζ, Γέλως, Γέλιον.

Ο Ω μέλλον, μέλλον.

Σ Ν μέλος, ἔλος, ὄλος

δνος, τῶνος, Τῆνος.

Ρῆνος, θρῆνος. — 10—14. Τῇ ἀνταγῇ

διὰ τῆς συλλαβῆς ΔΡΑ, σχηματίζονται: δ-

δρα, δρῆμα, ἀδρανής, δρᾶσις, Ἀδραστος.

15. ΜΕΔΙΟΜΕΝΗ (Μέδουσα, ΔΕΥκωσία,

Καλυψώ, Ὀκυπέτη, Αἰάκος, Ἀνδρομέδα,

Ἰριγένεια, Ἀρταρέμης, Κλυταίμνηστρα.)

— 16. Οἷα ἡ μορφή ταῖδε ἡ ψυχὴ — 17.

Ἡ ἰσχύς ἐν τῇ ἐνώσει. — 18. (Ἡ λύσις τῆς

Μαγικῆς Εἰκῆς δημοσιεύεται εἰς τὴν σημερι-

νὴν ἀλληλογραφίαν.)

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ

συνδρομηταὶ τῆς «Δια-

πλάσιος τῶν Παίδων»

ἔσσι δὲν δύναται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομὴν

τῶν ὁπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακα-

λοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν

Ὁδηγῶν καθηγητὴν κ. Ἀναστασίου Ν. Μάλ-

τον, (rue Pouschkin No 70), εὐγενῶς

ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ ἡμε-

τέρου περιοδικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσίαν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ κ. Ἀντιπροσώπῳ ἐγγράφονται

καὶ νέοι συνδρομηταὶ ἐξ ὁλοσήμερον πόλεως τῆς

Ρωσσίας, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγεῖλαι περὶ

ἀποστολῆς τόμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς

«Βιβλιοθήκης» τῆς.